

Preot Neculai COJOCARIU

MIC RECURS LA MEMORIE
File răzlețe din jurnalul unui preot de țară

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2011

Cuprins

Cuvânt înainte	9
Mărturisire	13
1. Lăsați copilăria să vină la mine, și n-o opriti	15
2. Îngerașul cu pistrui	20
3. În catedrala sacră a Cuvântului	24
4. Și a fost seară și a fost dimineață: al III-lea mileniu creștin	27
5. Hristos a înviat, Mihăiță!	31
6. Copilărind cu Iisus, spre înviere	36
7. Scrisoare acasă	42
8. Am vorbit o clipă cu Ceahlăul!	47
9. Ale Tale dintru ale Tale, Doamne	53
10. Bindecuvântare spre cunoaștere	58
11. Oștean al Măriei Sale	62
12. Un jurnal al fericirii... pierdute	67
13. Temă pentru acasă	73
14. De dor de Sfântul Nicolae	78
15. Criza și Generatia pustiulu	83
16. Lumina crucificată	87
17. Căutări adolescente	93
18. Raiul de lângă noi	98
19. Amintiri din viitor	100
20. Întroienit Crăciun românesc	103
21. Lumină din lumină	106

22. Sincretism, sectarism, secularizare	111
23. O icoană de suflet românesc:	
Bădița Ion, pălimarul	115
24. Oștean de veghe la margini de imperii troienite	120
25. Crezul meu	125
26. Recurs la memorie	128
27. Drumul spre nicăieri	134
28. Quo vadis...? De la Borca pân' la Roma și-napoi ...	138
29. Vecinul meu, moș Mitru	143
30. Un preot „de țară”, de poveste	146
31. Mărul din grădina eternității	149
32. O lume pierdută prin rumeguș	153
33. Șah și... mat!, cu moș Mitru	158
34. Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte	163
35. Trebuiau să poarte un nume	168
36. Copiii spun lucruri minunate	172
Postfață	176

Cuvânt înainte

Trăim într-o lume în care tradițiile pălesc în fața tehnologiei și în care zorii sunt acoperiți de iluzii electronice. Chiar valorile morale se relativizează iar păcatele se strecoară discret dar definitiv în comportamentul omului. Patimile sunt numite „opțiuni”, perversiunea se numește „minoritate”, uciderea de prunci devine „libertatea” de decizie a mamei, experiențele absurde cu viitorul umanității sunt privite ca „descoperiri științifice”. Instituțiile fundamentale ale societății: Biserica, neamul, școala, familia sunt obnubilate de fundamentalisme și de universalisme ieftine, de ateism, secularizare, dependentă sau concubinaj. Moartea este cosmetizată și ascunsă sub preș, durerea e sfidată cu anestezie, materia devine drog, trupul devine obiect de cult, viața devine un spectacol al neființei.

În acest context în care viitorul omului este amenințat cu extincția valorică, Biserica este ultimul refugiu al omului căutător de Dumnezeu. Ce te faci însă atunci când tineretul – infuzat cu ideologii seculare, obsedat de câștig rapid și de patimi stricătoare de suflet – refuză să mai asculte Biserica, să mai urmeze poruncile lui Dumnezeu?

Biserica a știut întotdeauna să răspundă oamenilor pe înțelesul lor, să le potolească dorul de cer, să le deschidă orizontul de nemurire și să arate lumii vremelnice pe Hristos cel veșnic, Cel ce *ieri, azi și în veci este același*. La durerile și întrebările vieții muritoare, există un singur răspuns mântuitor: Hristos a înviat!

Această veste biruitoare asupra morții de fiecare clipă și de fiecare veac trebuie să pătrundă în fiecare minte și în fiecare inimă. Apostolatul mărturisitor al Bisericii se face pretutindeni. Ucenicii Mântuitorului, care au adus Evanghelia până la marginile pământului n-au creștinat oameni cuvioși, cunoscători ai poruncilor și împlinitori ai legii. Au luat omul așa cum era el, plin de tina păcatelor, departe de Dumnezeu și pierdut pe căile pierzării și l-au curățit în baia sfântă a Botezului, umplând lumea și raiul de martiri, de cuvioși și de ierarhi.

În zilele noastre, când comunicarea s-a mutat în spațiul virtual, Biserica iubitoare de oameni încearcă să sfîntească internetul prin situri și portaluri creștine cum este și doxologia.ro în care oamenii căutători de adevăr să găsească memoria cea plină de Duhul Sfânt a Bisericii, trăirea cea curată a rugăciunii în istorie, dogmele cele mântuitoare ale credinței, puterea virtuților creștine.

Părintele Neculai Cojocariu este un colaborator frecvent al Portalului Doxologia și al Ziarului Lumina. Articolele și editorialele sale, grupate în cartea *Mic recurs la memorie. File răzlețe din jurnalul unui preot de țară*, pline de un umor fin și de înțelepciune, vin să confirme vocația crengiană a nemțe-

nilor de pe Valea Bistriței și iubirea lor pentru tradiția strămoșească a Ortodoxiei. Neaș, hâtru, preocupat de disoluția valorilor dar apropiat de omul simplu de la munte, iubitor de obiceiuri și căutător al proverbelor de demult, Părintele Neculai a devenit o voce distinctă a portalului. În cuvintele lui se regăsesc deopotrivă mireasma tradiției și noutatea modernității, candoarea copilăriei, înțelepciunea bătrânilor, umorul sacru al munteanului, cuvântul ziditor de suflete al preotului de parohie, sfatul cel bun al părinților de demult.

Analize pertinente despre trecut, radiografii despre prezent, străfulgerări ale viitorului, modele de oameni vrednici, evocări de evenimente memorabile, chemări la normalitatea credinței, dialoguri de taină, problematizări, cronici ale sufletului românesc, memorii ale locurilor și timpurilor sfinte, înțelesuri adânci ale Liturghiei, lumini ale trăirii de Hristos, înțelepciune nelivrescă, cuvinte din bătrâni.

Ceea ce aduce Părintele Neculai Cojocariu în spațiul mediatic ortodox este redescoperirea valorilor smereniei și a tradițiilor milenare, într-un limbaj arhaic fără a fi vetust și actual fără a fi livresc.

De aceea credem că această carte de articole, editoriale și eseuri teologice, va aduce o lumină aparte în spațiul publicistic românesc, o lumină a sfințeniei neostentative și a înțelepciunii adânci, hrănite din teologia istoriei, plinită molcom și simțitor în viața poporului român, trăitor de Hristos și moștenitor de veșnicie.

Pr. Dr. Ioan Valentin ISTRATI

Mărturisire

Slujind ani îndelungați Biserica și Școala, cu osârdie, cu smerenie și nădăjduiesc că și cu un strop de har, în eforturile mele de a cultiva în sufletele elevilor cu care am lucrat (de la clasa I până la... a XII-a), valorile moralei creștine, am găsit de cuviință să utilizez în acest act educațional și virtuțile de neînlocuit ale artei literare.

Așa s-au născut aceste povestiri, eseuri și considerații analitice pe care – încurajat și sprijinit chiar de elevi – am hotărât să le salvez de la uitare.

AUTORUL

1. Lăsați copilăria să vină la mine, și n-o opriți...

Nu neapărat pentru că sunt născut în satul copilăriei universale – Humuleștiul lui Creangă – ci și pentru că noi, oamenii, tindem mereu spre copilăria primordială a umanității – fericirea Edenului – simt nevoia să mă adresez copiilor, tinerilor, tuturor celor ce păstrează în suflet o firimitură de copilărie.

Luăți aceste gânduri ca un cadou pe care trebuie să ni-l facem fiecare, acum, când *răutatea zilei* ne copleșește: reîntoarcerea în copilărie.

Aflat acum la vârsta maturității, copleșit de gândurile ce frământă un preot ortodox la acest secularizat început de secol XXI, ceremonios declar acum că mi-e dor, mi-e tare dor de copilărie.

Pentru a putea să rămână oameni până la capăt, acum, când viața ne îndepărtează pe unii de alții și chiar de noi înșine, avem nevoie să ne hrănim cu neprihănită copilărie.

Zilele trecute, Justin, un băiețel de vreo zece ani, pentru o poznă a vârstei a fost pedepsit de tatăl său cu câteva nuielușe la spate. Nu s-au uscat bine lacrimile de pe obraji puștiului când, cu brațele dragostei deschise, a sărit la grumazul tatălui, sărutându-l. Dragăstoasa, iertătoarea copilărie...

Într-o lume în care criza financiar-economică pune stăpânire pe aproape oricine, când materialismul pragmatic îi copleșește pe mulți, vreau să reînvăț să mă mulțumesc cu puțin. Am mereu în suflet copii care, conform unui frumos obicei al pământului, merg înaintea preotului strigând *Chiralesa Doamne!*, și-i văd ținând în mână trăistuța plină cu colăcei, nuci și mere înghețate de gerul proverbial al Bobotezei, și-i văd așa de mândri și mulțumiți, de parcă acolo, în trăistuța lor, s-ar afla toată bogăția lumii.

Bogata, îmbelșugata copilărie...

Într-o lume în care tehnicile de tot felul, mașinile și câte alte creații ale minții omenești ne ușurează și înfrumusețază viața, mi-e dor de cercul pe care îl alergam pe ulițele prăfuite ale copilăriei, de săracele pietre cu care jucam *Poarca* sau *Ițele* sau câte și mai câte. Mi-e dor de căruța lui Moș Toma Cristea, de inima căreia ne agățam și, mergând câteva zeci de metri, aveam impresia că am fost în cel mai luxos automobil al puternicilor lumii.

Zburdalnica, jucăușa copilărie...

Acum când mass-media ne bombardează cu stresul unei lumi ce pare-n agonie, când toți au pretenția că știu, se ceartă și luptă doar pentru adevăr, mi-e dor să ascult și povești cu zmei, cu Feți-Frumoși și cu cireșe furate de la mătușa Măriuca.

Visătoarea copilărie...

Într-o lume în care mulți nu vor sau nu pot să deosebească binele de rău, adevărul de minciună,

mi-e dor de ochii mari ai copilăriei, unde, privind,
să te scalzi în sinceritate și nepătimire.

Nevinovata copilărie...

*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a lor este
împărăția cerurilor.*

Luca 8,16

trimite-mi o feliuță, o firimitură măcar din copilărie cu care să-mi hrănesc sufletul.

Numai Tu știi că se găsește acolo, în inima, în mintea, în sufletul oricărui copil, al oricărui om care n-a uitat să fie copil.

Spre a ne înveșnici, ne-ai învățat și ai spus: *Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a lor este Împărăția Cerurilor.*

Îmi permit să parafrazez și să vă rog și pe voi, cei care v-ați înveșnicit în suflet de copil: lăsați copilăria să vină la mine și n-o opriți!

Nu vreau să pierd împărăția cerurilor!

Generoși cum știu că sunteți, eu o aștept. Pe ea, iertătoarea, îmbelșugata, visătoarea, zburdalnica, bucuroasa, credincioasa, trecătoarea copilărie....

18 decembrie 1986,
Sfântul Daniil Sihastru

2. Îngerașul cu pistrui

– Bine, copii! V-ați pregătit bine pentru astăzi. Iuliana, Vasile și Ionela, v-ați înnobilat catalogul cu câte un 10. Acum vă rog, cine vrea să prezinte colegilor tema pentru acasă *Lumea îngerilor văzută de copii?*

O pădure de mâini ridicate și nerăbdătoare confirmau că tema trezise interesul clasei.

– Atunci, să-l ascultăm pe... Ionuț!

Din banca a patra, de lângă geam, se ridică, ușor timorat, un puști înalt și deșirat, blonduț și cu ochii albaștri strălucitori, ce jucau într-o lumină ciudată. Fața roșie ca focul accentua prezența pistruiilor obraznici, presărați pe pometii obrazilor și pe năsucul aruncat în vânt.

– Știți, părinte, încep eu, iar emoția cuvintelor îi sugruma glasul, dumneavoastră ne-ați spus să compunem ceva din minunata lume a îngerilor. Dar eu am fost acolo. În vis. E visul meu! Iată-l:

Deodată, se făcea că fugeam din lumea asta, a oamenilor mari, acolo, în lumea îngerilor.

Mă așezasem cuminte-cumintel pe o stea și fascinat priveam totul în jur.

Acolo, în lumea visului meu, nu era loc pentru suferință, pentru minciună, boală sau lacrimă. Acolo, sus, în

cer, cu îngerii așezați pe câte o stea în rugăciune cosmică, pacea și liniștea întâlnirii cu Dumnezeu erau ca jos, în cerul coborât pe pământ, în Biserica lui Hristos, la Sfânta Liturghie.

În lumea visului meu nu încăpeau decât dragostea, libertatea, bucuria, adevărul. Adevărul! Mântuitorul Iisus Hristos ne-a spus – am învățat tot la o oră de Religie – că ADEVĂRUL ne face liberi. Ori, acolo, eu eram liber. Și, curios, oameni mari nu prea erau în visul meu!

Nu era loc acolo pentru lumea părinților mei de până mai ieri, de dedublare, unde ceva învățam în intimitatea căminului și altceva spuneam atunci când ieșeam în lume.

Dispăruse din visul meu și privirea tristă și goală a bunicului – profesor de istorie – care nu-nțelegea cum toată munca lui, în care crezuse la început din convingere, dar apoi din constrângere – comunismul – n-a fost decât o iluzie. Mare și trecătoare ca viața lui. Se făcea, în visul meu, că aveam un calculator nou-nouț. Ca acela văzut pe la TV.

Era, apoi, prima dată când n-o mai auzeam pe mama întrebându-l șoptit pe tata: Bărbate, ce punem azi în farfurie copiilor?

Se făcea că Andreea, colega mea de bancă, nu mai avea în ghiozdan, ca gustare pentru prânz, merele acelea mărunte și multe, multe, probabil dintr-o grădină a Vrăjitoarei, de nu se mai terminau niciodată. În locul lor era, surâzător, pachetul acela argintiu, strălucitor, din cele de la magazinul din colț, la care am văzut-o pe Andreea trăgând mereu cu coada ochiului.

6. Copilărilor cu Iisus, prin sfinte pătimiri, spre Înviere

De câte ori caut în mine motivații ale faptului că m-am învrednicit de a fi preot, mă întorc la unul dintre cele mai tulburătoare momente ale mântuirii noastre, o perioadă care mi-a marcat existența încă din copilărie: Săptămâna Pătimirilor lui Iisus.

Copil fiind, am fost atunci, pentru prima dată, alături de Golgota Patimilor Sale, în urcușul lor înspre Înviere. Am fost și atunci lângă Iisus cu sufletul, cu lacrima, cu inima băietelului ce pășise pe treapta primară a cunoașterii, clasa întâi...

Totul începea cu zâmbitoarea Duminică a Florilor, la slujba sfântă din biserică satului.

Cu crenguțe de salcie înmugurită în mână, atunci când preotul Constantin – Dumnezeu să-l odihnească! – citea din Sfânta Carte evenimentul Intrării triumfale în Ierusalim a Domnului Hristos, mă închipuiam plimbându-mă printre ucenicii Săi pe ulițele pietruite ale cetății Sfinte și mă vedeam așternându-I hăinuța pe cale și strigându-I cu toată mulțimea venită să-L întâmpine: *Osana, Fiul lui David! Bine este cuvântat cel ce vine întru Numele Domnului!...*

De luni, în ceas de primăvară, lucrarea pământului cerea jertfa ei. În pământul reavăn care-și primise

semintele ce erau chemate să dea rod prin propria jertfire, în fumul de frunze, de un putred-uscat, ce ardeau mocnite după ce făcusem curătenie pământului, în firele de iarbă de un verde proaspăt, ce scoteau capul tinzând după mult soare, în explozia florilor de cireș, de zarzări, de meri înfloriți ce înmiresmau văzduhul, simțeam chemarea întregii creații la Înviere, simțeam miros de Sfântă și mare sărbătoare. Iar oboseala firească a muncii de dimineață-n seară, chemată spre răsplătire în dulcea speranță a toamnelor bogate, îmi umplea sufletul în așteptate bucurii de primăvară.

Și, seară de seară, sunetul înserând de toacă ce cântă-n vecernii și clopotul bisericii satului ne cheamă pe drumul crucii care, prin Iisus, ducea spre Înviere.

Luni seara ascultam, la denie, pilda smochinului neroditor de la poarta Ierusalimului, învățând că fără roadă și noi vom fi uscați pe veci.

Marti eram minunat de răspunsul Mântuitorului: *Dați Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu*, răspuns dat fariseilor și cărturarilor celor răi.

Miercuri gândeam cu ciudă și neînțelegere la Iuda, care pentru treizeci de arginți își vindea Prietenul, Învățătorul.

Joi seara ascultam frumoasa denie a celor douăsprezece Evanghelii. Atunci, privind la Sfânta Cruce din mijlocul bisericii, am plâns pentru Iisus, auzind câtă durere, batjocoră și chin a suportat El pentru mine, cel îngenuncheat în fața Crucii Sale.

mică urmă de împotrivire. Imaginea Blândului Miel, Care vine spre sacrificiu, mă urmărește mereu. Este imaginea jertfei curate în fața morții!

Pregăteam apoi ouăle roșii: multe, frumoase, strălucitoare. Le așezam cuminti în coșul de nuiele, peste care așterneam ca plocard verde mușchi proaspăt și le duceam spre binecuvântare, la biserică.

Cine nu va primi împărăția cerurilor ca un prunc, acela nu va intra în ea.

Luca 18,17

Crucea care duce spre înviere i-a făcut pe oameni îngeri.

Sf. Ioan Gură de Aur

Anul acela, tata îmi cumpărase pantaloni noi. Bineînțeles ceva mai lungi, așa, să fie buni și pe la anul...